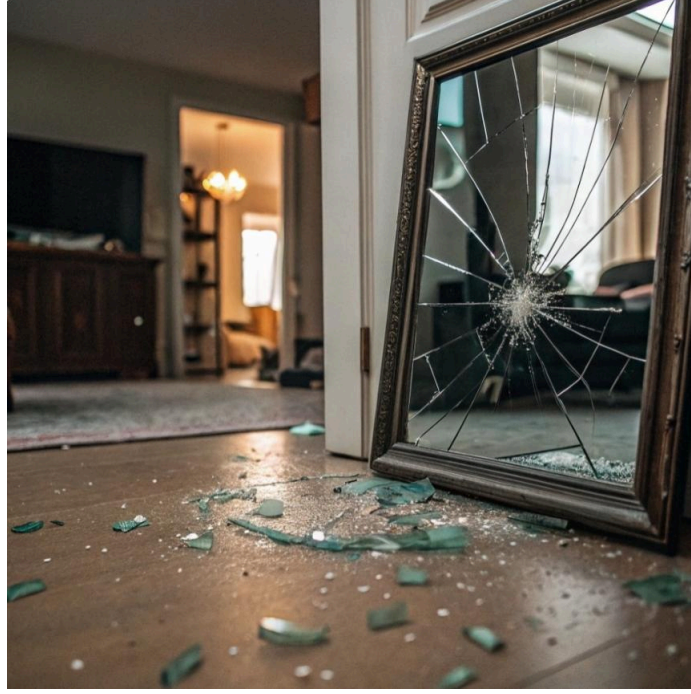

Düşen Bir Aynanın Sesi

— turgaykurtulus · 15 Nisan 2025

Yokuş aşağı yürürken
Bir taş attım içimdeki suskunluğa,
Yankı vermedi.
Meğer içim çoktan boşaltılmış bir eve benziyormuş.

Bir çocuk ağladı ötede,
İçim sızladı demem,
İçimle ağladım belki biraz
Çünkü bazen, en çok biz terk ederiz kendimizi.

Sırtımdaki gölgeyi suçladım önce,
Oysa ben yürüdükçe büyüyen bendim.
Düşlerimi yerleştirdiğim kutu
Buzdolabının en arka rafındaydı
Ve tarihler geçmişti çoktan.

Kırıldım.
Ama bir tabak gibi değil,
Bir aynanın tam ortasından
Kendime çarptım da çatladım.

Œimdi her sabah
Yeniden tanışıyorum
Yüzümde uyanan biriyle.

Adım neydi?
Bilmem.
Ama her gece
Biraz daha yaklaşıyorum kendime.

Turgay KurtuluŒ